

("За у излог и за по кући"; Време 1126)

Теофил Панчић није могао да одоли а да се придружи ципеларењу (како он то воли да каже) новог министра културе Братислава Петковића. Притом се није потрудио ни да сазна његово право име. Он се послужио старим и опробаним вербалистичким триком да није у питању да неко мрзуља, оцрњује и ниподаштава министра културе, јер Теофил Панчић је увек на бранику борбе против српског национализма, провинцијализма, патријархализма и традиционализма, а спреман је и приправан да истрајно делује на пољу идејне борбе као сваки прави бољшевик. То и сада чини, настојећи да у потпуности деградира и идеолошки жигоше Братислава Петковића, користећи се притом дисквалификацијама најниже врсте. Сладолеџија, Посластичар, сиромах човек, покровитељ стваралаштва ратних злочинаца и тешких психопата, љубитељ старих аутомобила и мајстор за (надама се) свеже кремпите, г. Ишпингер, као релевантна културна и уметничка чињеница, човек је напосто Нико и Ништа, све су то најприземнији квалификативи којима Теофил Панчић настоји да омаловажи и дискредитује новог министра културе, који очигледно не дели његове идеолошке и уметничке концепције. За Теофила Панчића се ради о човеку који је хобистички позоришни редитељ чијих се представа не сећате чак и ако сте их гледали, а нисте, скоро нико скоро никад није. Вероватно се ових представа не сећају ни Светлана Бојковић, Тихомир Станић и Ђуза Стоиљковић, који су носили главне улоге у представама које је режирао Братислав Петковић. Не треба заборавити да је он завршио студије режије у време када су постојали изузетно високи уметнички и естетски критеријуми, а да се драматургијом и писањем драмских текстова бави неколико деценија.

Теофил Панчић нам је још једном показао да постоје колумнисти и аналитичари у нашој тзв. либерално-демократској и антитрадиционалистичкој јавности којима је све дозвољено, па и бесомучно вређање људи који нису део њиховог идеолошког и политичког, али и интересног круга, јер једино они знају и чувају праве и истинске уметничке вредности, а да притом суде о представама које нису ни гледали. Теофил Панчић је показао да очигледно не чита ни текстове у "Времену", листу у коме ради, јер је у том броју у којем се он "обрачунава" са новим министром културе могао да прочита мишљење Петра Зеца (вероватно он није хобистички редитељ) о односу универзалних

вредности и националног осећања и својства једног народа. "Данас, баш као и револуционарне 1848. године, дух и свест српског етоса су поново стављени на тешка искушења и испите судбинског опстанка. Нажалост, историја и јесте вечни повратак истог, а што би рекао Црњански, и служи томе да нас ничему не научи. И тад се продавала Војводина баш као што покушавају и у данашње време. За Стерију Косово је наше вечно судбинско питање. САД и Европа подржавају национализам суседних нам држава док нама придикују како су отаџбина, нација територија, историјска прошлост и традиција непотребан и сувишан баласт. Да ли је могућ универзалистички човек без националних својстава бића, етничке припадности, обичаја, језика и историје. У многим земљама љубав према отаџбини се подразумева. У јапанске школе је уведен предмет Родољубље, неговање патриотске свести и припадности својој нацији и држави. Како ли су овакви идеолошки неподобни и политички некоректни ставови о значају традиције и патриотизма могли да промакну увек будном Теофилу Панчићу.

([Време](#) , 9. август 2012)